

МОЛОДИЙ МЕДИК

№11, листопад 2018 р.

Богдана Плотиця – Міс Студентство Україна!

У грудні студентка ВНМУ представлятиме країну на всесвітньому конкурсі в Сеулі

Корону переможниці загальнонаціонального конкурсу «Міс Студентство Україна» виборола студентка IV курсу Вінницького національного медичного університету ім. М.І. Пирогова Богдана Плотиця. Її було визнано кращою серед представниць 19 областей України.

- У різних містах проводяться регіональні конкурси, але на Вінниччині та в деяких інших областях вже протягом декількох років його немає, і координатори всеукраїнського конкурсу запропонували мені представити Вінницьку область після того, як я взяла участь у конкурсі «Міс Вінни-

ця», - розповідає Богдана.

Фінал «Міс Студентство Україна» відбувся 19 жовтня у Києві. До столиці учасниці з'їхалися за три-чотири дні до дійства, тому підготовка відбувалася швидко. Виходи були традиційні: в національних костюмах, костюмах від відомих брендів, у вечірніх сукнях та інтелектуальний.

- Питання були ситуаційні. Те, що випало мені, стосувалося благодійних акцій, коли на знак підтримки когось або чогось учасники або роблять щось, або відмовляються від певних речей. І мене запитали, чи змогла б поголитися наголо. Я відповіла, що є речі, з якими попрощатися

важно, є речі, з якими попрощатися легко, але волосся завжди повернеться, тому так, змогла б, - розповідає Богдана.

Крім корони переможниці, вона отримала подарунки від спонсорів. Але найголовнішим призом стала можливість представити Україну на конкурсі Міс Студентство Світу, який у грудні пройде у Сеулі (Південна Корея).

Фінал відбудеться 20 грудня, але до азійської країни Богдана вирушає вже на початку місяця.

- Вже третього числа ми маємо бути на місці, розпочнеться підготовка, буде багато зустрічей. Враховуючи, що у конкурсі візьмуть участь представниці близько 90 країн, цього часу навіть замало, адже журі має поспілкуватися з кожною.

Тож побажаємо Богдані успіху, а про її враження від конкурсу та від Південної Кореї читайте у наступному році.

Катерина БАРКАЛОВА

Нагороди від прем'єра отримали студенти та викладачі ВНМУ

16 листопада цінні подарунки та подяку за багаторічну сумлінну працю, високий професіоналізм, вагомий особистий внесок у розвиток медичної освіти та науки, досягнуті успіхи в науково-педагогічній діяльності з рук Прем'єр-міністра України Володимира Гройсмана отримали шестеро викладачів та троє студентів Вінницького національного медичного університету ім. М.І. Пирогова.

Зокрема, Подяку Прем'єр-міністра отримали доктор медичних наук, завідувач кафедри внутрішньої медицини медичного факультету №2 професор Вадим Миколайович Жебель, кандидат медичних наук, доцент кафедри анатомії людини, Леонід Павлович Смольський та старший викладач кафедри Українознавства Світлана Іванівна Чернякевич.

Годинники з рук прем'єра отримали старший викладач кафедри ортопедичної стоматології Володимир Орловський, асистент кафедри хірургії № 1 з курсом урології Віктор Романчук, старший викладач кафедри соціальної медицини та організації охорони здоров'я Галина Черешнюк, а також студенти Юлія Лепетенко (6 курс), Тетяна Смага (4 курс) й Олександр Клімчук (5 курс).

До Вінниці Володимир Гройсман за-

вітав разом з в.о. міністра охорони здоров'я Уляною Супрун та головою Національної служби здоров'я України Олегом Петренком, який є випускником ВНМУ, у рамках проведення розширеної наради щодо наступних кроків медичної реформи, запланованих на 2019 рік в Україні.

Володимир Гройсман коротко розповів присутнім про успіхи Уряду України з будівництва шляхів, щодо реформи децентралізації, окреслив наступні кроки медичної реформи, а також пообіцяв вивести на новий рівень медичну освіту в Україні.

Ректор ВНМУ, академік НАМН України, проф. Василь Максимович Мороз, нагадав про необхідність негайного вирішення питання зі статусом університетських клінік, які в умовах реформування медицини набуватимуть все більшого значення як клінічні бази медичних університетів.

Прем'єр, у свою чергу, побажав студентам та викладачам бути успішними в професії, в житті і в нашій країні.

ММ

Команда КВН ВНМУ виборола міську «бронзу»

Третє місце посіли майбутні медики у фіналі Чемпіонату КВН Вінниці на приз міського голови Сергія Моргунова. Честь ВНМУ захищала команда «НЕСОЯМ» (третьоккурсники Ткаченко Олександр, Коваль Віталій, Беляєва Дарина, Ковальчук Віктор, Чорний Євгеній, Шеремета Анастасія, Куцало Анатолій, Острадчук Ольга). Крім них, за звання найвеселіших та найкмітливіших змагалися представники ВНТУ, ВДПУ, ХУУП та ДонНУ.

- Було декілька конкурсів: візитка, музичний, конкурс капітанів та відеоконкурс, завдання до якого ми отримали напередодні фіналу – це була імпровізація, – розповів Євген Чорний.

За підсумками всіх конкурсів перше місце посіла команда Донецького національного університету «Триголови гусь Олежка», на другому – команда Вінницького національного політехнічного університету «Короче, гумористи».

ММ

Вінниця -Торонто – міст у майбутнє

Вінницький національний медичний університет ім. М.І. Пирогова продовжує розширювати освітні географічні кордони

Знайомство з Канадою для нашого університету розпочалося навесні 2018-го, коли група викладачів вінницьких передових здолучилася до інноваційного проекту ознайомлення з канадськими навчальними закладами та системою освіти Канади в цілому. У складі делегації була завідувача кафедрою іноземних мов з курсом латинської мови та медичної термінології ВНМУ, доцент Дудікова Л.В.

Завдяки проекту ми виявили, що наші навчальні заклади мають спільну зацікавленість у багатьох наукових та освітніх сферах, а підписання Меморандуму про співпрацю сприятиме майбутньому інституційному співробітництву, зокрема розробці спільних програм або проектів, що становлять взаємний інтерес; обміну інформацією; взаємодії у розвитку освіти загалом, включаючи потенціал для надання спільних програм; спільну наукову та дослідницьку діяльність, тощо.

У продовження спільної роботи друзі з Канади відвідали ВНМУ восени 2018 року та привезли цікаві освітні програми та програми стажування для студентів нашого університету.

Ми з радістю вітали директора English School of Canada пана Су Парка, керуючу освітніми проектами пані Катерину Гнаткову, представника Georgian College Людмилу Поліщук, представника St. Lawrence College Наталю Малашенко та Аркадія Жиделева з University Canada West.

Зустріч пройшла на гідному рівні: презентації проводились не лише українською, але й англійською мовою. Наші студенти мали змогу перевірити на практиці свій рівень володіння англійською, а для іноземних студентів це була чудова можливість поспілкуватися звичною для них, а для деяких - рідною мовою.

Студенти дізнались, як реалізувати свої знання та навички в англомовному суспільстві завдяки курсам медичної англійської в English School of Canada та освітнім програмам Georgian College, St. Lawrence College та University Canada West.

Ми щиро вдячні нашим гостям з навчальних закладів Канади за підтримку програм академічного партнерства. Ми впевнені, що це - новий етап розвитку глобальної системи освіти для наших студентів та викладачів.

Змінюємо наш світ разом!

University Canada West – бізнес-орієнтований університет, що пропонує своїм студентам інтенсивні навчальні програми, які комбінують прикладну та теоретичну основу для успіху як на робочому місці, так і в майбутніх академічних проектах. Усі навчальні програми розраховані на розвиток майбутньої кар'єри студента, окрім академічних знань дають практичні навички складання резюме, пошуку роботи, розвитку лідерських якостей, гнучкості та інших якостей, що допомагають студенту бути конкурентоздатним на ринку праці.

English School of Canada працює майже 20 років на міжнародному ринку, і за цей час тут навчалось понад 30000 студентів з понад 50 країн. Школа надає можливість отримати якісне навчання та набути незабутнього досвіду в Канаді. Широкий вибір навчальних програм та перебування в мультикультурному середовищі допомагає студентам значно покращити рівень розмовної англій-

ської, а заняття з досвідченими викладачами підвищують знання з обраного предмету.

St. Lawrence College пропонує понад сотню академічних програм для майбутніх студентів. Більшість програм починаються у вересні, однак ви також можете почати навчання за певними програмами у січні, лютому та травні. Навчальний заклад пропонує стипендії на навчання для студентів з високим академічним рівнем.

Georgian College вважається одним із лідерів серед навчальних закладів Канади, які надають практичну підготовку своїм студентам. Коледж укладає договори з бізнес-організаціями, таким чином сприяючи студентам у пошуку роботи. Студенти Georgian College щорічно отримують близько 5000 робочих пропозицій під час навчання. 90% випускників коледжу працевлаштовуються завдяки досвіду та знанням, отриманим під час навчання у Georgian College.

Лариса Дудікова, Олена Ішутко

ДНК неандертальців у своєму геномі та алергени у зливні привезла з Америки професорка ВНМУ

Починаючи з 1992 року понад тисяча громадян України, студентів та науковців, стали учасниками програми Фулбрайта. Серед них – і професорка кафедри фармації Вінницького національного медичного університету, доктор біологічних наук, Вікторія Родінкова. Сьомого листопада, у день, коли вона давала це інтерв'ю, виповнився рік із початку її шестимісячного стажування в університеті міста Тальса (штат Оклахома, США). Про свої враження від американської системи освіти та про важливе наукове відкриття, яке було зроблено під час стажування, вона й розповіла «ММ»

- Програма Фулбрайта для українського науковця – це...

- За великим рахунком, Фулбрайт для кожного свій. Для мене це був гарний досвід, можливість побачити, що ще я можу зробити у своїй галузі в Україні. Також я мала нагоду ознайомитися з американською системою освіти, і не тільки вищої, а й шкільної, оскільки зі мною в Америку поїхав мій син, який ці шість місяців навчався у місцевій школі.

- Що потрібно було зробити, аби потрапити у програму?

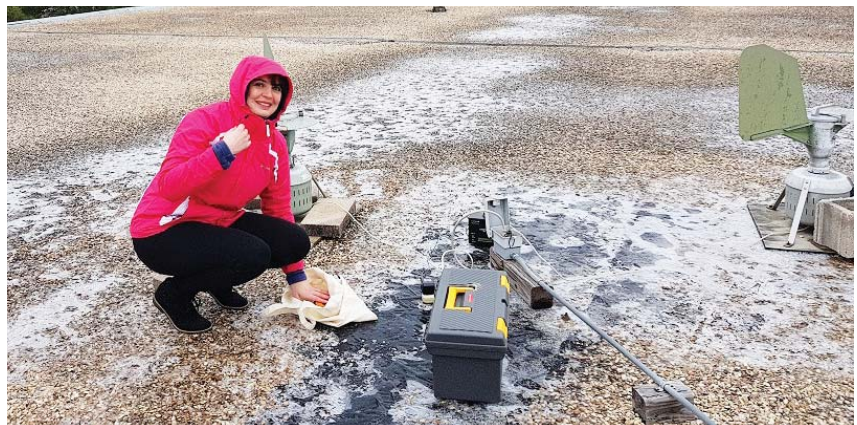
- Конкурс на програму Фулбрайта завжди великий. За мою спеціальністю може бути й 120, і 150 людей. Відібрали десятох. Я пройшла не з першого разу, але з тим самим проектом, який готувала спочатку – а все тому, що я роздрукувала те, що писала попереднього року, і, перерахувавши з аркуша, поставивши себе на місце відбіркової комісії, подала свій проект по-іншому, додала обґрунтувань і – пройшла. Від мене вимагалось показати свої реальні, унікальні здобутки та чітко сформулювати, чому мені потрібно поїхати саме в США та який поштовх дасть ця поїздка мені як науковиці та українській науці загалом.

- Якої тематики стосувався Ваш проект?

- Контролю за алергенами в повітрі. Я працюю над цією темою з 1999 року і дуже добре координуюсь та співпрацюю з колегами з Європи. Але навіть у Європі немає гарних спеціалістів, які займаються проблематикою спор грибів у повітрі. А саме в Америці, хоча там аеробіологія не так добре розвинута, знайшлась така фахівчиня, доктор Леветін. І ось до неї я й поїхала.

- Що собою являє університет, де Ви стажувались?

- Це невеликий приватний університет. Але при цьому одразу впадають у вічі великі гроші, які в нього вкладені. Територія університетського містечка більша, ніж у наших вишів – через традиції та доступність землі, її в Америці багато. Будівлі університету, в осно-

вному, – три- або чотириповерхові, і їх близько 20. Основні будівлі виконані в одному стилі, облицьовані однако- вим каменем. Гуртожитки за своєю архітектурою зовсім не схожі на такі, до яких ми звикли. А ще студенти по декілька чоловік живуть у невеличких будиночках, які належать університету та розташовані на його території. Це своєрідний американський варіант комуналки для людей, які домовилися, що їм зручно жити разом. Проживання у гуртожитках, як і користування бібліотекою, входять до плати за навчання за рік. Вона складає близько \$50 000 на рік. Також на території вишу розташовано декілька дуже красивих капличок, де люди не лише збираються на релігійні служби, а й, наприклад, проводять благодійні обіди чи просто приходять посидіти в тиші.

- Чим відрізняється американська система вищої освіти від української?

- Як на мене, то для студента вона відрізняється у гірший бік. Нажаль, ми зараз прагнемо слідувати Західному прикладу, і це не завжди добре. В Америці освіта, як і все решта, є товаром. І за неї потрібно платити. Але – це добре – в США праця добре цінується. Чим вищий рівень професіонала, тим менше він, мабуть, напружується, працюючи зі студентами, але тим дорожче

кошують його послуги. І це є однією з причин, чому в американських вишах викладачі не працюють зі студентами так інтенсивно, як працюємо ми. Я бачила в університеті Талси студентів, які прослухали курс, але через те, що викладач не обговорював із ними теми, не примушував виконувати практичні роботи, вони набагато гірше засвоювали матеріал, ніж могли би. В Україні ми, іноді, фактично, примушуємо студентів і вчити, і відповідати, і приходити на кожну пару, і фронтальні опитування проводимо. Але коли я розповідала про це американським колегам, вони слухали мене із подивом. Там був лише один викладач, який починав свої лекції із розбору попередніх, і це для них скоріше - дивина. Крім того, американська система медичної освіти передбачає 4 роки навчання на біологічному факультеті університету. Студент обирає предмети з медичним ухилом і має отримати 124 кредити за 4 роки, щоб отримати магістерський диплом. Він дає право на вступ до медичного факультету університету чи до медичного коледжу, де потрібно вчитись 2 роки. Потім студент ще не менше 2 років є інтерном у лікарні і лише після того має право на самостійну практику з обраної спеціалізації. Тобто, система кардинально відрізняється від нашої, де студент всі

6 років спрямований на вивчення суто медичних дисциплін.

- Невже немає ніякого позитиву?

- Він є у тому, що за такої, суто капіталістичної системи, виживають найсильніші, тобто найталановитіші, найрозумніші та найнаполегливіші. Оскільки викладач працює з тобою мало, ти змушений багато працювати самостійно. Хто не зможе – відсіюються. У нас, як правило, намагаються тягнути всіх, тому й система відбору найдостойніших у нас працює гірше. А ще гірша система соціальних ліфтів: навіть якщо у виші ти була у числі найкращих, це ще зовсім не гарантує тобі достойного місця під сонцем, а отже – можливості повністю реалізувати свій потенціал. Натомість, в Америці якщо ти щось собою являєш, ти багато чого можеш досягти.

- Ваш син півроку навчався в американській середній школі. Які враження від неї?

- Знову порівняння на нашу користь. В українській школі залишилося багато пострадянського. І коли ми кажемо «нас всіх учили понемному чому-нибудь и как-нибудь», це передбачає якесь загальні знання та загальний розвиток. У Талсі син навчався у найкращій академічній школі, що при університеті, але освіта, яка там дається, - це скоріше розвага та засіб зайняти чимось дитину, а не глибоко розвинути її інтелектуально. Так, замість предметів «Біологія», «Хімія», «Географія», «Фізика» школярам викладався єдиний предмет «Наука». З іншого боку, школярі готують проекти, вчать дискутувати – це підготовка до самостійної роботи з даними, з цифрами, і це добре. Єдиний предмет, який там вчили на високому рівні, - це математика, програма з якої набагато складніша, ніж у нас. Як результат такої системи - самі викладачі американських вишів нарікають, що рівень знань, які здобуває випускник школи, не відповідає рівню знань, необхідних для вступу в університет, існує «вилка» між школою та університетом. Як на мене, це також – результат комерціалізації знань. Хочеш знати більше – плати ще. І тому в Америці, як і у нас, сильно розвинута система приватних репетиторів, які готують дітей до вступу до університетів.

- А з якими результатами до України повернулись Ви?

- З даними, унікальними для світу. Наш проект з моніторингу пилку було організовано таким чином, що ми збирали дані в один й той самий час, незалежно від погоди, а вона в Оклахомі дуже примхлива й може змінюватися по декілька разів на день. Тому нам двічі довелося робити моніторинг під дощем. Я була упевнена, що ми просто гаємо час, бо дощ змиє всі зразки, які ми збирали. Натомість результат був прямо протилежний: дощ приніс нам велику кількість пилку та спор. Це на практиці підтвердило теорію, що опади містять алергени, які знаходяться в атмосфері, хоча досі вчені могли лише робити таке припущення. Тепер сподіваюсь зробити статистичну обробку даних разом зі своїми українськими колегами. Також я познайомилась із молекулярними методами визначення алергенів у повітрі, за їх ДНК. Ще одна цікавинка – генетичний аналіз, який мені оплатили колеги. Він включає звіт з більше 60 генних хвороб та ознак: чи присутні мутації, які їх визначають, у моєму організмі, чи є я їх носієм, яке моє генетичне походження, скільки у мене ДНК неандертальців, до яких гаплогруп належать мої батьки. Сподіваюсь, такі можливості діагностики незабаром дійдуть до Європи, ну а я, тим часом, буду розповідати про них своїм студентам у курсі молекулярної біології.

- Яке практичне значення реєстрації алергенів у дощі?

- Є практичні дані щодо збільшення під час грози кількості астматичних нападів у людей, що страждають на алергію. І це було дивним, тому що вважалося, що у вологу погоду повітря чисте, а отже такі пацієнти можуть дихати вільно. Але спочатку в Австралії, а потім в Італії були зафіксовані випадки, коли під час дощу стан алергіків погіршувався, і цей феномен не мав чіткого наукового обґрунтування. А ми зафіксували під час зливи концентрації пилкових зерен у 11,5 тисяч, а спор грибів – понад 8 тисяч у кубометрі повітря. Щоб зрозуміти, чи багато це, чи мало, зауважу, що порога концентрація для розвитку симптомів алергії становить 10-25 зерен пилку і від 100 спор у кубометрі. Більш того, процес їх вимивання з атмосфери може тривати декілька днів поспіль. І ці факти досі не були описані у жодному науковому до-

слідженні.

- А чи робили Ви в США щось, окрім наукових досліджень?

- Так. Виконувала завдання наукової частини ВНМУ з роботи із базою даних SCOPUS, доступ до неї дорогий, і у ВНМУ його немає, а показники зі SCOPUS є рейтинговими, - взяла участь у дні відкритих дверей біологічного факультету університету Талси, разом із американськими вченими вивчала методи побудови філогенетичних дерев за даними геному організмів, - провела семінар про дослідження, які проводяться у лабораторії, яку я очолюю, для науковців Талси, представила постер на конгресі Світової Організації Алергії у Орlando (Флорида), прочитала лекцію американським студентам щодо України, її культури та історії, познайомилась із досвідом роботи редакції університетської газети Collegian, а також привезла півтора десятка підручників з генетики, паразитології, мікробіології, патофізіології, ботаніки, частина з яких передана у бібліотеку, частина – на кафедрі фармації ВНМУ.

- У Вас не виникло бажання залишитися в США, аби продовжити роботу?

- Ні. По-перше, програмою передбачено, що після закінчення стажування я повинна повернутися на батьківщину та протягом найближчих двох років не маю права в'їзду в США. По-друге – і це головне, - не так все погано в Україні. Ми просто не помічаємо змін, які відбуваються, і постійно вважаємо, що все погано. Але в США все повністю комерціалізоване і все регулюється грошима, у тому числі й статус людини. У той же час, мої американські колеги навіть уявлення не мають, як це – просто сісти у потяг та кудись поїхати, що таке регулярний міський, а особливо – міжміський транспорт. Там гірша їжа: в США в продуктах жир замінюють вуглеводами, які також не корисні і через них ти починаєш набирати вагу, ми не могли знайти нормального м'якого сиру. Те, що продається у США під його виглядом, взагалі незрозуміло як можна їсти. І було багато інших моментів в Америці, коли я могла із гордістю сказати: «а в Україні це - краще, ніж тут». І я щаслива, що повернулась додому.

«ММ»

Наталія Корольова: «Мрію, щоб наші студенти ніколи не бачили війни»

У жовтні відзначила свій ювілей завуч кафедри медицини катастроф та військової медицини, доцент, кандидат психологічних наук Наталія Дмитрівна Корольова. У своєму інтерв'ю «Молодому медику» вона розповіла не лише про свій шлях у медицину та наукову діяльність, а й про специфіку роботи кафедри, про нові вимоги до системи надання екстреної допомоги.

- Чому саме медицина?

- Це дитячі мрії. У нашій родині не було жодного медика. Мабуть, свою роль у виборі професії відіграла дільничний педіатр, за роботою якої мені подобалося спостерігати. При вступі до Вінницького медичного інституту я одразу обрала педіатрію.

- Які іспити Ви склали при вступі?

- Були хімія, біологія та українська мова. Раніше абітурієнт, який закінчив школу із золотою медаллю, міг скласти лише один вступний іспит. Мені пощастило, я добре знала хімію, брала участь в олімпіадах, тому профільний екзамен склала на відмінно і була зарахована до інституту.

- Якою була Ваша група?

- Таких, як я, одразу після школи, було четверо, а так були хлопці після армії, ті, хто закінчив медичне училище, мали досвід роботи.

- Під час навчання не виникало бажання змінити спеціальність?

- Ні, ніколи.

- Крім педіатрії які подобалися предмети?

- Вища математика, анатомія. Загалом подобалися всі предмети з клінічних дисциплін.

- Після закінчення навчання куди Ви за розподілом потрапили?

- Після закінчення навчання я пошла інтернатуру з педіатрії на базі першої дитячої міської лікарні по вулиці Козицького (нині Оводова – ред.). Взагалі, я почала працювати ще з листопада 1986 році на кафедрі військової підготовки. Моя викладач з анатомії, доцент Олена Михайлівна Недорізанюк, розповіла, що в експертній комісії є місце секретар-машиністки, і я погодилася. Так я прийшла і на кафедру, і в експертну комісію. Експертну комісію тоді очолював професор Компанець Володимир Степанович, а Олена Михайлівна Недорізанюк була його заступником.

- А в чому полягає функція комісії?

- Проведення експертизи наукових робіт, публікацій, навчально-методичної літератури. Але з часом вимо-

ги, й нормативні документи змінилися. Тоді це була сувора звітність, тому що були документи для службового користування, і були закриті дисертаційні роботи. Є такі й сьогодні, хоча перелік менший. Більшість стосується військової медицини.

- Отже, зі студентських років Ви вже працювали на кафедрі...

- Починаючи з п'ятого курсу я займалася науковою роботою. Протягом шести років як під час навчання, так і після закінчення, в літній період працювала на посаді лікаря оздоровчого комплексу, де виконувала під керівництвом проф. В.С. Компанця наукові дослідження з питань розумової працездатності та втоми молодших школярів. Під час проходження інтернатури за сумісництвом працювала старшим лаборантом кафедри екстремальної та військової медицини. І після закінчення інтернатури я перейшла на постійну роботу на кафедру екстремальної та військової медицини. У 1995 році під керівництвом проф. В.С. Компанця захистила дисертацію. З 1999 р. перейшла на викладацьку роботу.

- Ви не шкодуєте, що так і не стали педіатром?

- У деякій мірі шкодую, але наукова робота мені більш цікава, тому що дає більше можливостей для розвитку. Та й робота зі студентами також цікава.

- Студенти сьогодні відрізняються від тих, що були 20 років тому?

- Так, вони змінилися. Коли я почала викладати, студенти були більш відповідальні. Мабуть, розуміли всю важливість знань, які отримують, у подальшому професійному становленні. Деякі з моїх студентів вже захистили дисертації.

- А у чому переваги сьогоднішніх студентів?

- У них більше можливостей для навчання. Є дуже хороші студенти, які беруть участь в олімпіадах, зокрема у міжнародних змаганнях з екстреної медицини. Хочу відмітити найкращих студентів, призерів Всеукраїнських олімпіад з екстреної медичної допомоги з міжнародною участю - Юрій Василець, Яна Скоробогач, тепер вже інтерни Андрій Сидоренко і Діна Пидоченко, є хороше підростаюче покоління - Наталія Усенко та Олександр Діба.

- Ваша кафедра – досить специфічна, особливо зараз, під час війни. Наскільки Ви відчуваєте це у своїй роботі?

- Висока відповідальність у тому, щоб військові лікарі, яких ми готуємо, отримали достатній рівень знань не лише теоретичних, а й практичних, бо не виключено, що вони згодом будуть працювати в екстремальних ситуаціях, і тому, знання, які вони тут отримують, мають бути бездоганними.

- Ті, хто йдуть навчатися на офіцерів запасу військової служби, повністю усвідомлюють всю відповідальність?

- Так, і дівчата також. Дуже багато дівчат хочуть бути військовими лікарями, і на кафедрі йдуть ті, хто дійсно готовий працювати та хоче працювати.

- Яка в них мотивація?

- Вони справжні патріоти. І це основна складова. Вони хочуть допомогти країні, хочуть рятувати життя та здоров'я військових, які стоять на передовій.

- Якщо не торкатися специфічних навичок, у чому головна відмінність військових лікарів та цивільних?

- Особливої відмінності немає, за виключно навичок дій у бойових умовах. Якщо у роки Другої світової війни медсестра брала сумку та бігла рятувати пораненого, то зараз на першому місці – власна безпека та тих, хто поряд. Тобто спочатку виконання бойового завдання, а потім – порятунок. І перш, ніж бігти рятувати, медичний працівник має запитати дозволу командира підрозділу. Але всі розуміють, що для того, аби витягти пораненого, потрібна добра фізична підготовка.

- І дівчата готові до цього?

- Так, вони готуються. Всі гарно навчаються та бездоганно виконують практичні навички з надання медичної допомоги пораненим.

- Крім Вас, в родині ще є медики?

- Молодша донька закінчує школу, йти в медицину не планує. Вона цікавиться хімією, можливо обере біотехнології. А старша донька закінчила Вінницький національний медичний університет ім. М.І. Пирогова, обрала офтальмологію. Вона проживає в Німеччині, але поки що не працює. Закінчує мовні курси, тому що знання професійної німецької мови є обов'язковою умовою при прийнятті на роботу за спеціальністю. Виховує чудових двох хлопчиків. Старшому сім років, молодшому чотири.

- Ви яка бабуся?

- Вважаю, добра. Онуки навіть не називають мене «бабуся», а зовуть по імені.

- Лікарями бути не збираються?

- Ні, у них більше технічне спрямування.

- Як Ви проводите вільний час?

- У мене його майже немає. Дуже багато роботи, нові завдання, нові програми... Люблю подорожувати.

- Сильно змінилися програми з часів, коли Ви навчалися?

- Так. Це стосується таких дисциплін як «Екстрена та невідкладна медична допомога», «Медицина надзвичайних ситуацій». Продовжується реформа охорони здоров'я України.

В 2012 році в нашій країні підписано Закон України «Про екстрену медичну допомогу, положення якого відповідають сучасним світовим стандартам. Злагоженість дій медичний працівників на догоспітальному етапі та персоналу лікарні може значно пришвидшити процес лікування. Важливу роль відіграє попереднє планування до прибуття пацієнта в приймальне відділення лікувального закладу. Належна організація роботи та матеріально-технічне забезпечення служби екстреної медичної допомоги, помножена на високий рівень професійної підготовки у наданні невідкладних медичних заходів на догоспітальному етапі, здатні не лише рятувати життя постраждалим, а й сприяти подальшому успішному лікуванню, попереджуючи при цьому розвиток тяжких ускладнень.

Вимоги до лікарів значно збільшуються. І лікарі мають їм відповідати. Кожен, хто вважає себе фахівцем, має прагнути досконалості

MM

Тренінг з написання тез та створення постерів пройшов у ВНМУ в рамках концепції «Єдине здоров'я»

Агенція зменшення загрози (США) згідно з угодою про реалізацію Програми Зменшення Біологічної Загрози в Україні через спеціальну проектну корпорацію Black and Veatch Special Projects Corp провела у ВНМУ 22-23 жовтня тематичний тренінг на тему: «Написання тез та створення постерів для міжнародних зустрічей». Це був шістнадцятий тематичний тренінг Програми з написання наукових робіт в рамках концепції «Єдине здоров'я». Розроблений він, за повідомленням Дональда Монтої, менеджера та операційної діяльності Black & Veatch, у відповідь на велику зацікавленість вінницьких науковців.

Всі 25 місць, виділені для учасників семінару, були зарезервовані протягом першого після оголошення дня. Дводенна програма була розрахована на аспірантів, молодих вчених та фахівців. Курс, розроблений міжнародним експертом Елізабет Валігора (США), охопив найкращі практики написання тез та створення постерів. Тренінг провела кандидатка наук, науковий співробітник Програми Зменшення Біологічної Загрози в Україні з мікробіології, Валентина Яцишин за участі Олени Струтинської в затишному залі нової бібліотеки ВНМУ.

Валентина Яцишин познайомила учасників тренінгу і з програмою Зменшення Біологічної Загрози, яка працює в Україні з 2008 року. Її реципієнтами є організації, діяльність яких пов'язана зі зменшенням біологічних ризиків. Список цих організацій затверджений Кабміном, у Вінниці працює одна з них. А тренінг з написання наукових робіт покликаний залучити більше науковців та молодих вчених до роботи з проблематикою програми.

Програма з написання наукових робіт – досить молода, вона проводиться в Україні з 2015 року, продовженням її є наукова конференція, яка вчетверте відбудеться в Україні наступної весни, – сказала пані Валентина. – Кожного року до участі у конференції залучається все більше науковців. Конференція не вимагає реєстраційного внеску, участь у ній є безкоштовною, що є цікавим для студентів, аспірантів, молодих викладачів. Якщо роботи, представлені на конференції, визнаються експертами найкращими, то вони можуть далі підтримуватися для написання наукової статті. Ми оплачуємо друк, відкритий доступ до такої статті та забезпечуємо максимальний пакет: друк кольорових ілюстрацій, примірники для автора. При цьому не вимагається включення експерта у співавтори, але висловлюється подяка програмі.

Підтримує Програма Зменшення Біологічної Загрози в Україні й поїздки науковців на міжнародні конференції, але після рецензування Агенцією Зменшення загрози у США наукових робіт, результати яких представляє вчений.

Інформація про наступні заходи агенції доступна на її офіційному сайті <https://swmprogramua.com/>.

MM

Фото Валерія Сізова

В Японії можуть дозволити редагувати гени людських ембріонів

Експертна комісія представників міністерств охорони здоров'я та науки Японії запропонувала проєкт правил, які дозволили б редагування генів людських ембріонів на ранніх стадіях розвитку. Про це йдеться у статті в виданні Nature, пише Громадське.

Запропонований проєкт дозволяє модифікувати гени ембріонів в наукових цілях та накладає обмеження на втручання в ембріон в репродуктивних цілях, проте, юридичної заборони на це не передбачається. У разі схвалення проєкт набуде чинності у першій половині наступного року.

Спеціаліст з біоетики Тетсуя Іші з університету Хоккайдо підкреслює, що оприлюднення проєкту правил означає, що Японія починає змінювати нейтральну позицію щодо генної модифікації людини і заохочує наукові дослідження в цій сфері.

Маніпуляції з ДНК ембріонів можуть відкрити багато нового про ранній розвиток людини. Крім того, вчені мають надію, що в майбутньому це може допомогти впоратись з генетичними мутаціями, що призводять до спадкових захворювань.

У багатьох країнах світу подібні дослідження заборонені, адже спеціалісти з етики та інші дослідники впевнені, що подібні маніпуляції можуть проводитись не тільки в медичних цілях.

Висока фізична активність на робочому місці пришвидшує ризик смерті

Всі знають, що фізичні вправи корисні для нашого здоров'я. Але це стосується не всіх видів фізичної активності.

Багато досліджень за останні роки показали, як фізичні вправи приносять багато користі для здоров'я, від захисту функцій головного мозку до запобігання депресії та поліпшення загального самопочуття. У своїх рекомендаціях Всесвітня організація охорони здоров'я рекомендує дітям та підліткам у віці 5-17 років щодня отримувати «щонайменше 60 хвилин середньої та сильної фізичної активності», а дорослі віком від 18 до 64 років повинні мати щонайменше 150 хвилин аеробних

вправ на тиждень. Але більшість рекомендацій не відрізняють професійну фізичну активність (фізична праця на роботі), дозвілля (відпочинок) та фізичну активність, яка пов'язана з транспортом (їзда на велосипеді на роботу). Європейські, австралійські та американські гігієністи вважають, що тип вправ може відрізнитись, коли справа доходить до того, чи є така діяльність корисною або, навпаки, завдає шкоди здоров'ю. В ході дослідження (огляд наукової літератури на тематику негативного впливу професійної фізичної активності на здоров'я людей) було показано протиріччя між впливом фізичної активності, яка здійснюється на дозвіллі, та фізичного навантаження як професії. Зокрема, у чоловіків, які займаються високим рівнем фізичної активності на робочому місці, на 18 % підвищений ризик передчасної смерті в порівнянні з тими, чия професія не вимагає такого навантаження.

Апендицит виліковується антибіотиками

Протягом більш як 100 років єдиним способом лікування апендициту вважалося видалення запаленого органу. І тільки зараз хірурги дійшли висновку, що операція зовсім не обов'язкова - у більшості випадків пацієнту достатньо призначити курс антибіотиків, повідомляє BBC.

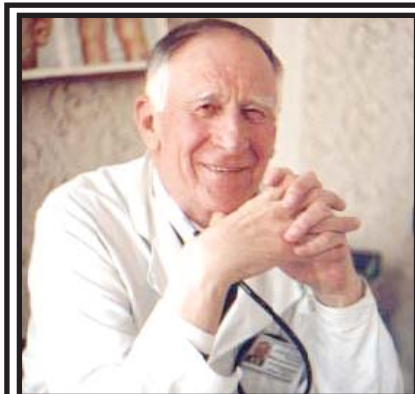
З сенсаційною заявою виступили дослідники з фінського Університету Турку. Попередні дослідження обережно вказували на можливість лікування апендициту антибіотиками, проте до цього часу таких рекомендацій намагались уникати.

Лікарі не виключали можливість, що антибіотики лише знімають гостру форму запалення - і хірургічне втручання знадобиться згодом, до того ж - більш складне.

В ході масштабного експерименту дослідники протягом п'яти років спостерігали за 300 пацієнтами віком від 18 до 60 років, які погодилися лікувати апендицит без операцій, а лише антибіотиками.

Протягом трьох днів ліки їм вводили внутрішньовенно - у лікарні, - а згодом пацієнти приймали пігулки, вже знаходячись вдома.

У результаті майже дві третини пацієнтів обійшлися без операцій. А в тих, кому вона все-таки знадобилася, видалення апендиксу пройшло без жодних ускладнень.

Вадим Арсенійович Кириленко (народився 27.07.1930, м. Жмеринка, нині Вінницька область.) - лікар-інфекціоніст. В 1989 році захистив докторську дисертацію на тему: «Клинико-епідеміологіческие аспекты посттрансфузионного гепатита В».

Пішов із життя професор Вадим Арсенійович Кириленко

Професор з 1991. В 1956 році закінчив Вінницький медичний інститут (нині університет), де й працював від 1957: у 1989-2006 рр. був завідувач кафедри дитячих інфекційних хвороб. Член-кореспондент Міжнародної Академії Інтегративної Антропології (International Integrative Academy Antropology). За внесок в охорону здоров'я включений в номінацію людини тисячоліття Біографічного Центру Кембріджу, Англія. (The Nomination for international men of the Millenium. Integrative Biographical Centre Cambridge CB2 3QP England). Нагороджений відзнакою «Отличник здравоохранения» (1971), грамотами МОЗ України (1994, 2006).

Усе професійне життя Вадим Арсенійович присвятив лікуванню дорос-

лих і дітей. Завжди ставився чуйно, з любов'ю і розумінням до своїх пацієнтів. Це була людина безмежної доброти не тільки до рідних, а й до колег, до хворих.

Багато сил, енергії, емоцій віддавав викладацькій роботі. Виховав не одне покоління вдячних студентів, підготував чимало кандидатів та докторів медичних наук. Власним прикладом показував, яким має бути лікар, як потрібно ставитись до людей, що страждають. Частина його світлої душі і серця залишається з усіма нами, з рідними, тими, з ким працював, кого навчав і кого посправжньому любив.

Світла пам'ять про Вадима Арсенійовича назавжди збережеться у наших серцях.